

RELOTGE TRENCAT

Quan tenia 18 anys vaig marxar de Ghana. Jo vaig néixer i vivia a Atebubu, encara que sempre dic que soc de Kumasi, perquè a Ghana, quan ens demanen d'on som, diem el poble on va néixer la nostra mare.

Era l'11 d'abril. El meu pare era a casa, de visita. Cada any venia a Ghana per veure'ns. Quan era a Espanya ens trucava cada dos o tres dies. Per telèfon, m'ensenyava paraules en castellà. Rebia petites lliçons. Algun dissabte baixava al mercat, a la plaça de Vic, i per videotrucada m'ensenyava el bullici. M'encantava veure tot el moviment, les parades, la gent. Abans de penjar, sempre em deia que un dia se m'emportaria cap allà amb ell. I aquest moment va arribar de forma sobtada. Tan sobtada que de bon matí em van trucar a la botiga i em van dir que tornés a casa, que ens n'anàvem. Jo em pensava que el meu pare només ens havia vingut a veure, com les altres vegades. Suposo que les migracions són així: quan el moment es presenta, l'has d'aprofitar. Però jo no estava preparada: no tenia la meva roba neta, no havia anat a la perruqueria a fer-me bé les trenes. No havia parlat amb les meves amigues del batxillerat científic ni amb l'equip del concurs de ciències. Jo era bona estudiant a Ghana però, en arribar aquí, vaig veure que no entenia res. Em va costar una mica, em trobava perduda, volia tornar a casa. Però em vaig apuntar a classes de català a l'escola lingüística i també vaig conèixer l'Andrea, que treballa al Vic Jove i m'ha ajudat molt, fins ara. Ella coneix el meu país i parla una mica la meva llengua. Em deia: "tu pots fer-ho, Blessing" i ara estic fent un grau superior de Laboratori Clínic i Biomèdic. Va ser la persona perfecta per a mi.

Tampoc vaig poder acomiadar-me de l'Evans. Ens vam conèixer a l'església i era el meu millor amic. D'alguna manera, jo notava que ell estava enamorat de mi, però mai m'ho havia dit. Fins el dia que em va regalar aquest rellotge, que és l'objecte que vull enterrar. Aquell dia se'm va declarar. Des de Vic, quan vaig aconseguir fer-me amb un telèfon, parlàvem sovint. Estàvem promesos. Però ens vam haver de separar. No per la distància, sinó per les creences. A Ghana, les dones membres de la meva església porten vestit o faldilles. És un mandat religiós. Un cop aquí, jo no em volia vestir com les noies vigatanes, però els hiverns durs de Vic em van fer canviar d'opinió. I encara que les meves creences no han canviat per portar pantalons, l'Evans no ho va entendre. Però jo me'ls vaig posar.